

ovre i England. Kampen mellem Underhuset og Overhuset derovre staar jo netop om de Principper, som jeg her i dette Øjeblik gør mig til Talsmand for, og det har sikkert glædet alle denne Sags Venner, at Princippet er anerkendt af det store Flertal i Englands Underhus, idet et Forslag i denne Retning er blevet vedtaget for nylig med 379 Stemmer mod 149, altsaa en meget stor Majoritet. Det er ikke ret mange Aar siden, at et Forslag, der sigtede i samme Retning, for første Gang blev indbragt i Underhuset i England af nogle faa Underhusmedlemmer, som havde faaet Øje for Betydningen af en saadan Skattereform. Den Gang lo man ad disse Medlemmer, man gjorde Nar ad dem, hele Underhuset haanlo. Imidlertid gentog de deres Forslag Gang efter Gang, og for hvert Aar, der gik, var der flere, der sluttede sig til det. Nu er man kommen saa vidt, at det store Flertal i Underhuset fuldt ud anerkender det samme Princip, som man den Gang lo ad. Maa jeg have Lov til — jeg haaber, den højtæredede Formand ikke modsætter sig det — at oplæse et Par Linier, som ere skrevne af den engelske Arbejdsminister John Burns for et Par Aar siden. Han skriver: „Jeg tror, at Beskatning af Grundværdien vil aabne Adgang til Jorden for Tusinder af Mænd, som nu ere afskaarne fra denne Adgang. Ved derigennem at tilskynde de store Jordejere til at udstykke deres Herregaardes Tilliggende og ved at beskatte alle ubenyttede Arealer, vil det blive muligt i stor Udstrækning at formindske Fattigdommen og Arbejdsløsheden. Billig Jord vil betyde fornyet Liv i al Omsætning og vil gavne Tusinder, standse Udvandringen og sikre Menneskene det Livsmaal, hvorfor de arbejde: Et velstillet Hjem. Jeg tror ogsaa, at Reformen vil tilintetgøre enhver Form af Monopol, som for Tiden udbytter Folket.“

Denne Opfattelse deles altsaa af det overvejende Flertal i det engelske Underhus og af den engelske Regering i Øjeblikket. Men ogsaa herhjemme har Tanken vundet stærk Fremgang i de senere Aar; navnlig blandt de organiserede Husmænd er Kravet stærkt fremme. De sjællandske Husmandsorganisationer vedtog saaledes allerede for 7 Aar siden den kendte saakaldte Køgeresolution, der kræver „snarest mulig Ophævelse af enhver Told og Skat, som beregnes af eller i Forhold til Forbrugsartikler osv.“ og kræver, at der i Stedet for „til Dækning af de offentlige Fornødenheder opkræves Skat paa den Jordværdi, som ikke skyldes Enkeltmands-

arbejde, men som hidrører fra Samfundets Vækst og Udvikling“, og videre siges der „deslige Byrder ville ikke tynge Arbejdet, men tværtimod gøre Jorden billigere og derved lette Adgangen for hver Mand til at faa eget Hjem.“ Denne Resolution, hvoraf jeg her har citeret nogle Linier, fastholdes fremdeles af de sjællandske Husmandsorganisationer, er tiltraadt af de fynske Husmandsorganisationer og vinder efterhaanden stigende Forstaaelse hos de jydsk.

Vi kunne ikke overhøre de Krav, der saaledes lyde fra denne store Samfundsklasse, som er i Færd med at komme frem; allermindst naar Kravet, som her i Køgeresolutionen, kun gaar ud paa, at der gives Borgerne lige Ret og lige Pligt i Samfundet. Husmændene kræve her kun lige Ret med alle andre til den Jordværdi, de selv ere med til at skabe saa godt som enhver anden Mand eller Kvinde i Samfundet. Vi kunne ganske sikkert gaa ud fra, at disse 200,000 Husmænd ikke opgave dette Krav, de ville ikke vedblivende finde sig i, at Samfundets og Naturens Goder alene stilles til Raadighed for de Fok, som have Penge. De kræve, at Jorden skal være til Raadighed for de Mennesker, der ville arbejde i og benytte Jorden, og ikke for de ligegyldige eller for Spekulanterne. Jorden skal anvendes, saaledes som Tidens Krav nødvendiggør, og den Mand, som ikke vil anvende sin Jord paa den Maade, skal alligevel svare Samfundet, hvad Samfundets er. Herremandens Tønde Land skal svare samme Skat som Husmandens Tønde Land, for saa vidt som de ere af samme Beskaffenhed og lige godt beliggende, og Spekulantens maa af sin ubenyttede, dyre Grund svare samme Afgift som den Mand, der anvender sin Grund paa nyttig og tidsvarende Maade.

Det ærede Medlem fra Slagelse (Lange) havde udspekuleret en hel Mængde Artikler, hvorpaa man kunde lægge Skat, og han nævnedes særlig Luksus, men det forekommer mig, at han glemte den aller vigtigste Luksus, nemlig den at have værdifuld Jord henliggende til ingen Nytte. Den Luksus burde der først og fremmest lægges Skat paa, men den glemte det ærede Medlem at omtale — det var formodentlig kun en Forglemmelse.

Skønt dette Krav først og fremmest bæres frem af de danske Husmænd, maa det dog ikke opfattes som et Klassekrav, men det bør opfattes som det, det er, nemlig i videste Forstand et Samfundskrav.